

Fjortonde söndagen 2021

”I svagheten blir kraften störst” (2 Kor 12:9). Paulus påminner oss om något som vi inte så gärna vill höra, men ändå måste få höra gång på gång. Styrka, makt, vassa armbågar, ta för sig – allt detta tycks vara viktigt för många av oss. Och visst har vi all rätt i världen att bli respekterade och få bevara vår integritet. Samtidigt vet vi av egen erfarenhet att vi många gånger under vårt liv kommer att få utstå dålig behandling, bli förtalade, ja, förnedrade. För en tid sedan gjorde man en undersökning där det visade sig att kristna ungdomar i förvånansvärt hög grad hade blivit trakasserade eller förlöjligade för sin tros skull i skolan. Tyvärr var det ibland lärarna som ägnade sig åt sånt. Det väckte naturligtvis starka reaktioner när detta blev känt. Samtidigt sade en katolsk journalist något ganska oväntat: ”det är faktiskt inte så illa, då får de lära sig att stå upp för sin tro även när det inte är populärt”. Kanske det är lite lättare för oss katoliker, som inte alltid varit så populära här i Sverige under de sista femhundra åren, att tåla nedsättande omdömen och ändå våga stå för vår sak. Har vi denna grundläggande tro på Jesus Kristus är det inte så viktigt vad folk tycker och tänker. ”Min nåd är allt du behöver” (2 Kor 12):9, sade Herren till Paulus. Vi får lita på att vi alltid får del av denna Guds nåd när vi behöver den som mest.

Vi vill så gärna bli uppskattade, få beröm och vara populära. Det är så lätt att bli mer beroende av vad människor tycker om oss än vad Gud tycker om oss och vårt beteende. I en sekulär omgivning är det väldigt lätt att dölja sin tro eller låtsas som om man höll med om allt vad man får höra. Vi får inte uppfatta den svaghet som Paulus talar om på detta sätt. Tvärtom, svaghet enligt Paulus och evangeliet är just att ha en grundmurad tilltro till att Guds nåd hjälper oss i vår litenhet och svaghet. Det är snarare fråga om ödmjukhet och insikt i vårt totala beroende av Guds nåd och omsorg i livets alla omständigheter, inte minst i allt slags svårigheter. ”Jag gläds åt svaghet, förolämpningar, svårigheter, förföljelser och nöd, när det är för Kristi skull. Ty när jag är svag, då är jag stark” (2 Kor 12:10).

När jag erkänner min svaghet och mitt beroende av Guds nåd får jag del av hans styrka och kraft. Paulus talar om en tagg som sticker honom utan att riktigt förklara vad denna tagg innebär. Lyckligtvis har exegeterna inte heller kunnat enas om vad denna tagg kunde bero på. Det gör att vi kan identifiera oss med denna tagg, som just kan peka på vår egen svaghet, vårt eget sår, som först bara kan vara jobbigt och smärtsamt men som sedan blir en väg till överlåtelse och tillit till Guds nåd och kraft. Där vi är som svagast och mest utsatta kan vi bli som mest öppna för Gud och hans nåd. Vår största svaghet, av vilket slag det än må vara, kroppsligt, psykiskt eller andligt, kan hjälpa oss att överlåta oss ännu mer åt Gud och hans ledning.

Hur otroligt det än låter, får vi lita på att Jesus gjorde sig svag och sårbar för vår skull. När Fadern sänder sin Son till jorden för vår frälsnings skull kommer han i svaghet och ödmjukhet. Han kommer för att tjäna och inte för att bli betjänad. Han kommer för att lida och dö och inte för att härska i makt och härlighet. I dagens kollektbön sammanfattas detta budskap: ”Gud, vår Fader, du som i din Sons förnedring har upprättat den fallna världen, låt vår befrielse från syndens makt glädja oss nu och för evigt”. Genom att i svaghet utblotta sig och förnedra sig för vår skull har Jesus befriat oss från den ondes makt och styrka. Därför får vi faktiskt glädja oss redan nu, även när vi förnedras och får lida för vår tros skull. På det sätt kan vi bli mer lika Kristus. Om vi aldrig fått utstå svårigheter eller blivit påhoppade för Jesu skull, då är frågan om vi verkligen har efterföljt honom och gått i hans fotspår-

I dagens evangelium ser vi hur Jesus själv blir misstrodd och utstött i sin egen hemstad. Hans egna ville inte ta emot honom. ”Så blev han en stötesten för dem... Han kunde inte göra några underverk där” (Mark 6:3, 5). Om vi är riktigt ärliga och uppriktiga, ja, då måste vi fråga oss själva om vi har tagit emot Jesus av hela vårt hjärta och överlåtitt oss helt och fullt till honom. Risken är att vi ibland nöjer oss med läpparnas bekännelse och inte låter Jesus styra och leda oss i allt vad vi gör. Om det inte syns och märks i vårt dagliga liv att vi tillhör Jesus, då är det fara å färde. Om ingen retar sig på att vi tar evangeliet på blodigt allvar och försöker omsätta Jesu lära i handling, då är det verkligen tragiskt. Samtidigt vet vi att vi kristna i alla tider har kommit till korta på så många sätt. Just nu påminns vi om detta när vi hör om dessa internatskolor för ursprungsbefolkningen i Kanada. Samtidigt gäller det i första hand för oss alla att se våra egna tillkortakommanden och omvända oss till en allt trognare efterföljelse av Jesus. Som kristna inbjuds vi ständigt att omvända oss till Jesus på ett ännu djupare och mer omvälvande sätt. Vi kan inte omvända andra och göra det onda ogjort, men vi kan alltid växa i ödmjuk insikt i vår egen svaghet och låta oss ledas och inspireras av Gud.

För många har denna pandemitid, som nu verkar gå mot sitt slut, varit en tid av svaghet, av oro, av modlöshet. Men det är min förhoppning att många också har lärt sig att lita mer på Guds nåd och hans styrka. Den ödmjuka insikten i vår egen bräcklighet kan bli en språngbräda till en djupare tro och överlåtelse. När vi inser vidden av vår maktlöshet kan det leda till uppgivenhet och hopplöshet, men det borde i stället sporra oss till att lägga hela vårt liv i Guds händer i tillit och hopp. Vi har fått en fri vilja. Vi kan välja vår väg. Vi är inte slavar under yttre orsaker. Även i svaghet och mörker, i nöd och utsatthet kan vi lära oss att hoppas på Guds nåd och göra oss beroende av hans oändliga kärlek. ”I svagheten blir kraften störst... min nåd är allt du behöver” (2 Kor 12:9).

